

Arrest

nr. 192 875 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 november 2013 via de Belgische ambassade van Athene, Griekenland, bij het bevoegde gewest een aanvraag in tot de afgifte van een beroepskaart en dit in zijn hoedanigheid van langdurig ingezetene in Griekenland. De gevraagde beroepskaart wordt hem op 14 mei 2014 geweigerd.

1.2. Verzoeker meldt zich op 1 juli 2016 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen en dient een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf als langdurig ingezetene in Griekenland die in België een activiteit als werknemer uitoefent.

1.3. Het Vlaamse gewest weigert op 5 oktober 2016 de afgifte van een arbeidsvergunning met betrekking tot de door verzoeker beoogde tewerkstelling in België.

1.4. Op 2 november 2016 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissingen ingestelde beroep tot nietigverklaring wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 185 495 van 18 april 2017 verworpen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 april 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [N.]

voornaam: [R. U.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

• 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Zwartwerk, PV zal opgemaakt worden door de sociale inspectie. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Deze beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het mag duidelijk zijn dat het inreisverbod en de hiertoe opgelegde termijn onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en/of rekening te houden met alle elementen.

Zo blijkt dat verzoeker gewerkt heeft voor de periode dat hij mocht werken. Zijn arbeidskaart werd ingetrokken omdat hij niet met het juiste type vrachtwagen zou rijden. Tegen deze beslissing heeft verzoeker ook beroep aangetekend.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Ook schendt verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel

Dat door verwerende partij in de bestreden beslissing zeker geen volledige en afdoende afweging gemaakt wordt van de belangen. Dat verzoeker hier verblijf aangezien de situatie in Griekenland zeer moeilijk is en er geen enkele mogelijkheid tot tewerkstelling is en dat verzoeker daarom hier komen werk zoeken is als langdurig ingezetene.

Dat hij wel degelijk een vast adres heeft, dat dit ook gecontroleerd is door de kwartier politieagent.

Dat verwerende partij dit alles negeert en/of er geen melding van maakt in zijn beslissing, dat integendeel er wordt gesteld dat verzoeker geen vast adres in België zou hebben terwijl hij ingeschreven was op dat adres.

Dat de inhoud van de beslissing dan ook tegenstrijdig is aan de feiten.

Ook schendt deze beslissing de motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen vast adres heeft, maar verzoeker woont al sinds zijn aankomst in België op het adres te 2020 Antwerpen, [...]. Het is dan ook flagrant onredelijk en fout om te stellen dat verzoeker geen gekende of vaste verblijfplaats heeft, integendeel zelfs.

De bijlage 44, beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, d.d.02.11.2016 vermeldt ook dit adres van verzoeker wat aantoonde dat verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van het adres van verzoeker en dat er geenszins kan gemotiveerd worden dat hij geen gekend of vast adres heeft.

Verwerende partij was hiervan dus op de hoogte en heeft in het dossier geen belangenafweging gemaakt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. " .

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in Griekenland.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker zou immers de komende 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Verzoeker is naar België gekomen om hier als vrachtwagenchauffeur te werken. In Griekenland zal hij dit beroep niet kunnen uitvoeren omdat er momenteel geen werk is. Zijn intentie is om in ieder geval later terug te keren naar België om terug als vrachtwagenchauffeur te werken met de nodige documenten die nodig zijn om legaal te kunnen werken.

Een dergelijk inreisverbod maakt dit onmogelijk terwijl Griekenland ook geen mogelijkheden tot tewerkstelling biedt en dat hij wel wenst voor zijn gezin te zorgen.

Indien hij gedurende 3 jaar het grondgebied niet meer mag betreden dan maakt deze beslissing zeker een disproportioneel nadeel uit.

Dat het duidelijk is dat deze beslissing genomen is zonder hier een afweging van te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen rekening gehouden met de feiten, alle en het geheel van elementen noch enige afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn mogelijkheden.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

[...] Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!!"

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De concrete motieven voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek zoals deze reeds waren opgenomen in de verwijderingsmaatregel van 21 april 2017 waarmee het thans bestreden inreisverbod

gepaard gaat, worden hierbij hernomen. Daarnaast wordt ook geduid waarom er een inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt opgelegd. Verweerder motiveert zo duidelijk dat in casu een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat verzoeker niet heeft getwijfeld illegaal in België te verblijven en tijdens dit verblijf de openbare orde te schaden en omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Wat dit laatste betreft, wordt gerefereerd aan de op heterdaad betrapping van verzoeker op zwartwerk en het winstgevend karakter van de feiten. Verweerder wijst op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde. Hij gaf aldus uitdrukkelijk aan dat dit motief dat verzoeker kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden dat eerder reeds mede rechtvaardigde waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven ook een rechtvaardiging vormt waarom wordt geopteerd voor een duur van drie jaar. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad zo ook niet toe vast te stellen dat verweerder enig nuttig, concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft vergeten te vermelden. Hiertoe wordt verwezen naar de verdere bespreking van het middel.

In zoverre verzoeker nog aangeeft dat een evenredigheidsafweging ontbreekt in de bestreden beslissing merkt de Raad op dat verweerder duidelijk heeft aangegeven dat een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde en hierbij geen elementen in het voordeel van verzoeker werden weerhouden die kunnen rechtvaardigen dat alsnog een kortere duur wordt bepaald. Er blijkt niet dat de formele motiveringsplicht in deze situatie, en waar verzoeker niet overtuigt dat overige relevante omstandigheden spelen die van invloed konden zijn op het bestreden inreisverbod en de duur ervan, noopte tot enige nadere evenredigheidsafweging in de bestreden beslissing of dat de voorziene motivering niet kon volstaan.

De in casu bestreden beslissing laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde wetsbepaling volgt dat verweerder een inreisverbod dient op te leggen (“gaat gepaard”) indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat hem in de verwijderingsmaatregel van 21 april 2017 waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig werd toegestaan. Verzoeker heeft bovendien geen beroep ingesteld tegen deze verwijderingsmaatregel,

waardoor dient te worden aangenomen dat deze maatregel – in het bijzonder de hierin vervatte beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen – thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Aldus blijkt niet dat verzoeker in het kader van het thans voorliggende beroep nog dienstig kritiek kan uiten op de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen als dusdanig. Daarenboven, en ten overvloede, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn kritiek op het gegeven dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend omwille van een risico op onderduiken en dit waar hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Dit betreft immers slechts een van de motieven waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, is eveneens gesteund op de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Dit motief dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, kan op zichzelf reeds volstaan om te besluiten dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoeker geeft verder als dusdanig niet aan dat zijn situatie wordt gekenmerkt door humanitaire omstandigheden in de zin van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet die konden rechtvaardigen dat verweerder zich onthield van het opleggen van een inreisverbod. Voor zover als nodig, wordt in dit verband verwezen naar de verdere bespreking van het middel inzake het betoog van verzoeker dat niet alle volgens hem relevante elementen in rekening zijn gebracht.

Er werd daarnaast reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Verweerder gaf zo duidelijk aan dat in casu een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat verzoeker niet heeft getwijfeld illegaal in België te verblijven en tijdens dit verblijf de openbare orde te schaden en omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Wat dit laatste betreft, wordt gerefereerd aan het gegeven dat verzoeker op heterdaad is betrapt op zwartwerk en aan het winstgevend karakter van de feiten. Verweerder wijst op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde. De Raad wijst er aldus op dat verzoeker niet dienstig opnieuw kan stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch zou zijn besloten omdat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. De Raad herhaalt dat verweerder middels zijn motivering duidelijk aangeeft dat voor hem het gegeven dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en hij gelet op het winstgevende karakter van de feiten kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, niet enkel dienstig is waar in een eerdere beslissing reeds werd besloten om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, doch eveneens een rechtvaardiging vormt voor het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar die in de situatie van verzoeker mogelijk is. De gegeven motivering reikt verder dan de loutere vaststelling dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Het gegeven dat verweerder inzake de duur van het inreisverbod specifiek verwijst naar het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht te vormen, en bijvoorbeeld niet naar de overige motieven op basis waarvan geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, toont ook des te meer aan dat verweerder, wat de duur van het inreisverbod betreft, een afzonderlijke beoordeling heeft gemaakt.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet betwist dat hij op heterdaad is betrapt op zwartwerk en evenmin het motief in de bestreden beslissing betwist dat hij door zijn gedrag, en gelet op het winstgevend karakter van de feiten, kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Minstens brengt hij geen concrete argumenten naar voor ter weerlegging van deze vaststellingen van het bestuur. Hij toont ook geenszins aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het gegeven dat verzoeker kan worden geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Hij toont niet aan dat verweerder deze vaststelling niet redelijkerwijze eveneens kon aanwenden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, en het opleggen van de maximumduur van drie jaar die in verzoekers situatie mogelijk is, nadat hij mede gelet op deze vaststelling ook reeds besliste geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Waar verzoeker nog wijst op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat dit in casu niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat verzoeker in gebreke blijft aannemelijk te maken dat zijn situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee aldus ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker wijst allereerst op het gegeven dat hij heeft gewerkt voor de periode dat hij mocht werken en dat zijn arbeidskaart werd ingetrokken omdat hij niet met het juiste type vrachtwagen zou rijden, beslissing waartegen hij beroep heeft ingesteld. Deze gegevens lijken evenwel vreemd te zijn aan de thans voorliggende zaak. Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt immers geenszins dat verzoeker op enig ogenblik werd toegelaten tot het uitoefenen van een economische activiteit in België. Verzoeker legt ook geen stukken voor ter ondersteuning van zijn betoog. Aldus blijkt niet dat er sprake is van relevante elementen die zijn situatie kenmerken en die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

Verder stelt verzoeker dat rekening diende te worden gehouden met de economisch moeilijke situatie in Griekenland die maakt dat hij aldaar geen enkele mogelijkheid tot tewerkstelling heeft en waardoor hij, en om zijn gezin te kunnen onderhouden, de mogelijkheid dient te hebben in België te werken. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij lijkt te gaan dat de bevoegde overheid in België hem de toelating om hier economisch actief te zijn tot tweemaal toe heeft geweigerd. Er kan niet worden vastgesteld dat het bestuur bij het opleggen van het bestreden inreisverbod rekening diende te houden met de wens van verzoeker om hier economisch actief te zijn terwijl de bevoegde overheid weigerde hiervoor de vereiste toelating te geven en ook niet blijkt dat verzoeker enig uitzicht heeft deze alsnog te verkrijgen. Waar hij niet de vereiste toelating heeft om economisch actief te zijn in België, blijkt niet dat verzoeker er een wettig belang bij heeft te stellen dat hij onmiddellijk of binnen een korter tijdsbestek dient te kunnen terugkeren naar België om hier te kunnen werken. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen dat hij in Griekenland in de onmogelijkheid is om economisch actief te zijn en in zijn behoeften en deze van zijn gezin te voorzien. Enig concreet begin van bewijs wordt hiervan niet aangebracht. Verzoeker overtuigt aldus niet dat er sprake is van enig concreet, relevant gegeven dat verweerder ten onrechte niet in rekening heeft genomen bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod, en het bepalen van de duur ervan, en dat de strekking van het beslissingsproces had kunnen beïnvloeden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat in casu geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of verweerder naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van zijn geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar. Nu niet blijkt dat verweerder enige concrete en relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn motivering inzake (de duur van) het inreisverbod kan evenmin worden vastgesteld dat geen *“volledige en afdoende”* belangenafweging werd doorgevoerd.

In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt ook niet dat verzoeker nog dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarin een beslissing voorlag waarin geen enkele motivering was opgenomen inzake de duur van het inreisverbod. Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In de continentale rechtstraditie hebben arresten van de Raad bovendien geen precedentswaarde.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en omdat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, welbepaalde relevante gegevens ten onrechte niet in rekening heeft gebracht, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het louter op algemene wijze poneren dat geen rekening zou zijn gehouden met *“alle en het geheel van elementen”* zonder zulks met concrete argumenten aannemelijk te maken, kan niet volstaan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de door hem aangebrachte gegevens ten onrechte door het bestuur niet in rekening zijn genomen. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd. Hij benadrukt in dit verband nog dat hij geen gevaar vormt voor de nationale of openbare veiligheid of het economisch welzijn, er geen sprake is van wanordelijkheden en strafbare feiten en hij geen gevaar vormt voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, doch hiermee toont hij enige onevenredigheid of kennelijke onredelijkheid geenszins aan. Verzoeker lijkt aldus te willen aangeven dat hij op geen enkele wijze een bedreiging vormt voor een hoger belang in de Belgische samenleving, doch gaat aldus voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij wel degelijk door zijn gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde, vaststelling die hij niet weerlegt, en aan het gegeven dat zwartwerk een vorm van sociale en fiscale fraude betreft waarbij de arbeidsmarkt wordt verstoord door concurrentievervalsing en de overheid fiscale en sociale inkomsten misloopt. Dit raakt aldus het economisch welzijn van een land.

Een schending de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Rekening houdend met de gegevens van het dossier en hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de toelichting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. In fine van de uiteenzetting van zijn middel stelt verzoeker nog dat het rechtszekerheidsbeginsel is miskend. De uiteenzetting van het middel laat de Raad evenwel niet toe te begrijpen om welke precieze redenen verzoeker van menig is dat dit beginsel van behoorlijk bestuur is miskend. Dit onderdeel van het middel is derhalve, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.6. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke wijze (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.7. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS